

[Aksel Larsen.]

Jeg tror aldeles ikke, at det går galt, og jeg vil tillade mig at anføre to argumenter. For det første, at der synes at være almindelig enighed om, at ungdommen bliver meget tidligere moden, end den blev før. For det andet, at også de ældste år gange har stemmeret, og folk lever jo længere og længere sådan i gennemsnit. Så det kunne også være et argument for at sænke valgrets alderen. Selvfølgelig kan man ikke blive ved med at sænke den sådan i en uendelighed, men 18 år er den personlige myndighedsalder, og jeg kan da også minde om, at det er vist omtrent i den alder, at de unge skal på session. Det er lige slemt nok, at man siger til de unge mennesker, mændene i hvert fald, at de er gamle nok til at blive lært op til at blive slået ihjel for fædrelandet, men ikke gamle nok til at få lov til at stemme. Og i praksis vil jo, hvis man indfører 18 års valgrets alder, valgrets alderen blive i gennemsnit 20 år.

Den højtærede minister kunne ikke forstå, at jeg ville stille forslaget. Han gjorde opmærksom på, at kun to danske stemte for det i Nordisk Råd. Ja men det er da intet argument for, at vi ikke kan behandle det her. Han spurgte mig videre, om jeg troede, at et sådant krav havde et flertal af befolkningen bag sig. Derom ved jeg ingenting. Jeg ved, at dengang kvinderne fik valgret til de kommunale råd — det var i 1908 — er det så evigt givet, at hvis det var lagt ud til folkeafstemning, var det blevet forkastet, og hvis kvinderne havde fået lov til at stemme om det, var det også blevet forkastet. Den slags fremskridt får man ikke ved at lægge det ud til folkeafstemning eller ved at vente, at befolkningen skal stemme for det. Det får man ved, at folketinget beslutter, at sådan skal det være, sådan er det rigtigt. Sådan har det også været hidtil. Jeg var da godt klar over, sidst vi skulle have afstemning om valgrets alderen, at det ville blive svært at hale det fornødne antal stemmer hjem. Det lykkedes altså, men det var langt bedre, hvis vi ikke havde haft denne folkeafstemningsparagraf. Det var langt bedre, hvis det var folketinget, der afgjorde det. Nå, jeg forstår jo også, at der i socialdemokratiet er sympati for tanken. Man ønsker at undersøge spørgsmålet og dernæst at gå til ned-

sættelse af valgrets alderen. Så går det jo nok.

Så er der spørgsmålet om partiernes penge. Her siger den højtærede indenrigsminister: gerne for ham, socialdemokratiet har ingenting at skjule. Ja men så har vi allerede tilslutning fra den side, det var jo et fremskridt. Jeg forstår, at det konservative folkeparti heller ingenting har at skjule, men de vil ikke have socialistisk folkeparti til at snage i deres regnskaber. Det ønsker vi slet ikke. Jeg kan betro det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at jeg ved godt, hvor mange penge det konservative folkeparti får fra Dansk Arbejdsgiverforening på kroner og øre. Jeg behøver ikke at snage i partiets regnskaber for at finde ud af det. Men det er ikke det, det drejer sig om. Jeg vil have, at vælgerne skal have at vide, hvem der finansierer partiernes agitation; så kan de bedre dømme om, hvem der er særlig interesseret i det pågældende parti. Det kan få indflydelse på vælgernes stilling.

Ja, her siger det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at det bliver alt for svært at kontrollere, for partierne kan møde med falske regnskaber, og de kan møde med falske bilag, falske indsamlingslister o. s. v. o. s. v. Hvis det argument betyder nogen ting, så foreslår jeg det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at enhver kontrol med selvangivelser her i landet skal ophøre, for man kan også snyde med private regnskaber og private papirer. Fordi der kan snydes, undlader man dog ikke enhver kontrol. Jeg skulle dog tro, at hvis man fik et par skarpsindige revisorer til at kigge nærmere på regnskaberne, ville man få en temmelig god kontrol, idet man jo kunne udøve den også ved at vurdere partiets virksomhed: hvad giver det til sin presse, hvor mange lønnede funktionærer har det ansat, hvor dyre partikontorer har det, hvor stort trykkeri har det, hvor store er dets udgifter under valgkampagnen?

Jeg ved godt, at der var i hvert fald et parti, som ved det sidste valg var i stand til at anvende 4 mill. kr. til selve valgkampen, og om det parti har den højtærede indenrigsminister sagt, at det har intet at skjule. Vi ved også, hvorfra pengene kommer, men jeg synes ikke, det gjorde noget, at det kom offentligt frem, selv om man i